

Usnesení p o z ů s t a l o s t n í h o s o u d u, jímž byla pozůstalostní usedlost prohlášena za usedlost střední velikosti ve smyslu zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy, r e k u r s n í s o u d p o t v r d i l. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu s poukazem, by vyšetře správný katastrální výnos nemovitosti v době zůstavitelova úmrtí se zřetelem na tvrzenou změnu zemědělské kultury před zůstavitelovým úmrtím, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvě stolice, odporuje zřejmě zákonu. Rekursní soud uznal, že pro rozhodnutí, zda jest projednati pozůstalost podle zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák., rozhoduje podle Šu 1 písm. a) katastrální výnos zřejmý z katastrálních operátů v době zůstavitelova úmrtí. Tomuto právnímu názoru nesvědčí však ani doslov zákona ani domněnka vyslovená rekursním soudem v odůvodnění napadeného usnesení, že totiž zákonodárce nemohl pustiti se zřetele možnost změny kultury v katastrálních operátech dosud neprovedené, poněvadž jsou to dosti časté zjevy v životě, a že, když pro takové běžné případy neustanovil zvláštního pravidla, dlužno uznati, že chtěl, by i pro ně rozhodoval jen katastrální výnos v době zůstavitelova úmrtí, totiž onen, jak je zjevný toho dne z katastrálních operátů. Tento právní názor nelze schváliti. Otázku, zda jde o usedlost střední velikosti podle zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák., dlužno řešiti podle s k u t e č n é h o a nikoli fiktivního stavu usedlosti v den zůstavitelova úmrtí. Je-li tedy tvrzeno, že došlo před rozhodujícím dnem k takovým změnám kultury, že jest ospravedlněn předpoklad, že se z katastrálních operátů zjevný čistý výnos neshoduje se skutečností, musí býti vyšetřen skutečný čistý výnos katastrální a musí po případě dožádán býti příslušný úřad, by se zřetelem na skutečný stav opravil katastrální operáty a se soudem sdělil správný čistý výnos katastrální. Jelikož se tak nestalo, slušelo se důvodnému rekursu dovolacímu podle Šu 16 nesporného patentu vyhověti, a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 6445.

Při exekuci zabavením pachtovních práv dlužníka z koncese nelze dáti majiteli koncese příkaz, by se jí nevzdal.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R I 909/26.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci zabavením práv z pachtu koncese a zapověděl jejímu majiteli, by se jí nevzdal. R e k u r s n í s o u d k rekursu majitele koncese zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by bylo majiteli koncese zapověděno, vzdáti se jí. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Stěžovatel, jenž napadá usnesení rekursního soudu jenom potud, pokud jím byl z usnesení prvního soudu vyřazen příkaz majiteli hostinské a výčepní koncese Josefu K-ovi, že se nesmí vzdáti koncese, tvrdí, že podle Šu 331 ex. ř., je-li podle obsahu zabaveného práva určitá osoba zavázána k nějakému plnění, pokládá se zabavení za vykonané, byla-li také této třetí osobě doručena soudní záповěď, by neplnila dlužníkovi, a že když mezi povinným Arturem K-em a poddlužníkem Josefem K-em jest smluvní poměr, podle kterého povinný provozuje koncesi Josefa K-a jako pachtěř za úplatu, stala by se tato smlouva bezcennou, kdyby Josef K. mohl, kdykoliv se mu zlíbí, vzdáti se koncese, že tedy z toho důvodu je bezpodmínečnou povinností smluvníka Josefa K-a, by se koncese nevzdával. Stěžovateli nelze přisvědčiti. Rekursní soud uvádí správně, že Josefu K-ovi nemůže býti ukládáno více, než k čemu jest podle obsahu smlouvy s dlužníkem povinen. Leč tu je závažno, že stěžovatel ani netvrdil ve svém exekučním návrhu, že je Josef K. smluvně zavázán, koncese nevzdati se tak dlouho, jak dlouho má trvati pachtovní poměr. Proto je takové tvrzení v opravném řízení nepřipustnou novotou, a dovolací soud nemůže k němu přihlížeti. Poněvadž Josef K. není v této exekuční věci dlužníkem, nemůže mu býti dán příkaz, aby se zdržel všelikého nakládání zabaveným právem, tedy také, aby se nevzdal koncese, která povolujícím usnesením prvního soudu nebyla a ani nemohla býti zabavena, nýbrž mohla by mu podle § 331 ex. ř. jako třetí osobě pouze dána býti záповěď, aby neplnil dlužníkovi, která však nemůže býti ztotožňována s příkazem dlužníku, že se nesmí vzdáti koncese.

Čís. 6446.

Lhůta druhého odstavce Šu 172 ex. ř. jest propadná, nelze ji prodloužiti aniž odčiniti novou přihláškou následky jejího promeškání. Berní úřad nelze po rozvrhovém roku vyzvati ku specifikaci přihlášených nároků.

Za výdělkovou daň ručí celá nemovitost a nikoliv pouze spoluvlastnický podíl toho, kdo provozuje na nemovitosti živnost.

Jest věcí příslušných finančních orgánů zjistiti a vysloviti, jaká část dávky z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) připadá na nemovitost a jaká jest čistá hodnota nemovitosti; soud, rozvrhující nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, zkoumá pouze, zda požadovaná část dávky z majetku se podle předložených mu dokladů (§ 210 ex. ř.) týká prodané nemovitosti a zda účtovaný peníz, nepřihlížeje k jeho příslušenství, nepřevyšuje 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, R I 962/26.)

Do usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost čp. 60 stěžoval si knihovní věřitel, pokud byla eráru přikázána výdělková daň a dávka z majetku. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené